

2016. április 3. – Húsvét 2. vasárnapja

Jn 20,19-31 – „Békesség nektek!”

„*Békesség nektek!*” – köszönti Jézus a félelem miatt bezárkózott tanítványokat. Nagy szükségük is van a megnyugtatóra, mert rettegnek, hogy ők is Jézus sorsára jutnak. Romba dőltek az álmaik. Izrael szabadságának visszaállítására, dicsőségre, diadalra számítottak, ehelyett keresztre feszítették a Mestert, és nekik a csúfos menekülés, bujkálás jutott.

„*Békesség nektek!*” Szép köszöntés. Sok jelentést hordozhat. Mintha azt mondaná: „Ne féljétek, én vagyok az! Ne nyugtalankodjatok, nincs okotok a félelemre, tőlem nem kell félnetek. Ha békesség van a szívetekben, és az Úrra bízátok magatokat, semmitől, senkitől nem kell félnetek. Nem fog megkímélni a szenvedésektől, de mellettetek lesz mindig, ahogy velem is.”

Vajon nekünk hányszor lenne szükségünk, hogy valaki így köszönjön ránk: „Békesség neked! Ne nyugtalankodj, mi lesz a gyerekedből, nem neked kell az ő életét élned, nem kell a gyenge szellőtől is óvnod, meg fogja állni a helyét. Neki a te bátorításodra, szeretetedre és jó példádra van szüksége. Minél kevesebb szövegre, de annál több megértésre, biztatásra. Lazíts! Ne csak a hibáit vedd észre. Örülj az apró sikereinek is, és dicsérd meg! Bízzál benne, engedd, hogy önállóan próbálgassa az erejét! Javára válik.”

„*Békesség nektek!*” Öleljétek meg egymást, házastársak! Társad érezze szeretetedet! Szükségetek van egymás bátorítására az élet nehéz kihívásai közben. Erőt ad úgy elindulni hazulról, ha tudod, bármi történik is nap közben, este békesség és szeretet vár otthon. Ó bár minden szóváltás, minden konfliktus után lenne bennünk erő, lenne bennünk lelki nagyság azt mondani, „Békesség neked!”

Két unokám református óvodába jár. Amikor értük megyek, a szülők, az óvónők és a gyerekek is így köszönnek: „Áldás, békesség!” Hasonlít Jézus előbbi köszönéséhez. Kicsit nehéz megszokni, de bele lehet jönni. Az ember automatikusan mondja „Jó napot! Hm... Áldás, békesség!” És hozzá mosolygunk egymásra, mert érezzük, hogy ez több, mint a „Jó napot kívánok!” Súlya van. Összetartozás van a szavak mögött. Összetartozunk a hitben, mert ugyanabban az Istenben hiszünk, és kívánjuk egymásnak az ő áldását és békességét. Szeretnénk átadni a hitet a gyerekeinknek, unokáinknak, és örülünk, hogy az óvoda is segít ebben.

Jézus megismétli a köszöntését. „*Békesség nektek!*”, de utána nem sokat teketóriázik, rátér a lényegre: „*Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.*” Máté evangéliuma úgy írja: „*Menjetez tehát, tegyetek tanítványommá minden népet...*”

Itt kiderül, hogy Jézus békessége nem a gondtalan nyugalmat, nem a nagy semmittevést jelenti. Az ő szeretetrendjében meg kell dolgozni a belső békéért. Tartósan akkor lehet bennem béke, ha betöltöm a küldetésemet, azaz a magam képességei, lehetőségei szerint munkálkodom a tanítványok gyűjtésében.

Akarom, hogy Jézus békessége legyen bennem? Igen? Akkor hegyeznem kell a fülemet, hogy mire küld Jézus, és ezt a küldetést meg kell valósítanom. A békesség receptje ennyire egyszerű, és egyúttal szép és nehéz feladat.

A Teremtő áldása legyen a küldetéseden!

Balogh Laci, Debrecen